

4 א. אומרים: 3/4

מפקפק או נוטל אחת מבנותים.

5 אומר: 5/6

נוטל אחת מבנותים, ואינו מפקפק.

ח. המקרה סכתו בשפודין או בארוכות המטה, אם יש רוח ביניהן כמותן - כשרה. החוטט בגדיש לעשות בו סכה - אינה סכה.

ט. המשלשל דפנות מלמעלה למטה, אם גבוהה מן הארץ שלשה טפחים - פסולה; מלמטה למעלה, אם גבוהה מן הארץ עשרה טפחים - כשרה.

6 אומר: 6/6

כשם שמלמטה למעלה עשרה טפחים, כך מלמעלה למטה עשרה טפחים.

הרחיק את הסכך מן הדפנות שלשה טפחים - פסולה.

י. בית שנפחת וסכך על גביו, אם יש מן הכתל לסכך ארבע אמות - פסולה. וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה.

סכה גדולה, שהקיפיה בדבר שאין מספכים בו, אם יש תחתיו ארבע אמות - פסולה.

יא. העושה סכתו כמין צרף, או שסמכה לכתל - 7 אומר: 7/7 פוסל, מפני שאין לה גג; 8/8 מכשירין.

מחצלת קנים גדולה:

עשאה לשכיבה - מקבלת טמאה ואין מספכין בה; לסכך - מספכין בה ואינה מקבלת טמאה.

9 אומר: 9/9

אחת קטנה ואחת גדולה:

עשאה לשכיבה - מקבלת טמאה ואין מספכין בה; לסכך - מספכין בה ואינה מקבלת טמאה.

א. הישן תחת המטה בסכה - לא יצא ידי חובתו.

10 אומר: 10/10

נוהגין היינו,

שהיינו ישנים תחת המטה בפנינו 11/11, ולא אמרו לנו דבר.

12 אומר: 12/12

מעשה בטבי עבדו של 13/13

א. סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה. 14/14 מכשיר.

ושאינה גבוהה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה - פסולה.

סכה ישנה -

15/15 פוסל, 16/16 מכשירין. ואיזו היא סכה ישנה? כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה - כשרה.

ב. העושה סכתו תחת האילן - כאלו עשאה בתוך הבית.

סכה על גבי סכה -

העליונה כשרה, והתחתונה פסולה. 17/17 אומר:

אם אין דיורין בעליונה - התחתונה כשרה.

ג. פרס עליה סדין מפני החמה, או תחתיה מפני הנשר, או שפרס על גבי הקינוף - פסולה. אבל פורס הוא על גבי נקליטי המטה.

ד. הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקסום, וסכך על גבה - פסולה. ואם היה סכך הרבה מהן, או שקצצן - כשרה.

זה הכלל:

כל שהוא מקבל טמאה ואין גדולו מן הארץ - אין מספכים בו; וכל דבר שאינו מקבל טמאה וגדולו מן הארץ - מספכין בו.

ה. חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין - אין מספכין בהן. וכלן שהתירן כשרות. וכלן כשרות לדפנות.

ו. מספכין בנסרים; דברי 18/18 אוסר.

נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה, ובלבד שלא יישן תחתיו.

ז. תקרה שאין עליה מעזיבה - 19/19 אומר:

20/20 אומרים:

מפקפק ונוטל אחת מבנותים;

"מענות לא-יובל לתקן, וחסרון לא-יובל להמנות".

ז. מי שהיה ראשו ורבו בסכה, ושלחנו בתוך הבית -
א. $\frac{2}{3} \%$ פוסליו, $\frac{4}{5}$ נח $\frac{3}{4}$ מכשיריו.

אמרו להן א. נח $\frac{3}{4}$ $\frac{2}{3} \%$:
לא כן היה מעשה?

שהלכו $\frac{1}{5}$ א. $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ נח $\frac{3}{4}$
לבקר את א. $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ נח $\frac{3}{4}$,

ומצאוהו שהיה יושב ראשו ורבו בסכה
ושלחנו בתוך הבית, ולא אמרו לו דבר!

אמרו להן א. $\frac{2}{3} \%$: משם ראיה?
אף הם אמרו לו:

"אם כן היית נוהג, לא קימת מצות סכה מימך".

ח. נשים ועבדים וקטנים - פטורים מן הסכה.
קטן שאינו צריך לאמו - חייב בסכה.

מעשה וילדה כלתו של $\frac{2}{3} \%$ נח $\frac{3}{4}$,
ופחת את המעזיבה וסכך על גבי המטה בשביל הקטן.

ט. כל שבעת הימים אדם עושה סכתו קבע ובייתו ארעי.

ירדו גשמים, מאימתי מתר לפנות?
משתסרח המקפה.

משלו משל: למה הדבר דומה?
לעבד שבא למזוג כוס לרבו,

ושפך לו קיתון על פניו.

שהיה ישן תחת המטה,

ואמר להן א. $\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$:

"ראיתם טבי עבדי,

שהוא תלמיד חכם ויודע שעבדים פטורים מן הסכה;
לפיכך ישן הוא תחת המטה".

ולפי דרכנו למדנו,

שהישן תחת המטה לא יצא ידי חובתו.

ב. הסומך סכתו בכרעי המטה - כשרה.

א. $\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אומר:

אם אינה יכולה לעמוד בפני עצמה - פסולה.

סכה המדבללת, ושצלתה מרבה מחמתה -
כשרה.

המעבה כמין בית,

אף על פי שאין הכוכבים נראים מתוכה -
כשרה.

ג. העושה סכתו בראש העגלה או בראש הספינה -
כשרה, ועולין לה ביום טוב.

בראש האילן או על גבי גמל -

כשרה, ואין עולין לה ביום טוב.

שתים באילן ואחת בידי אדם,

או שתים בידי אדם ואחת באילן -

כשרה, ואין עולין לה ביום טוב.

שלוש בידי אדם ואחת באילן -

כשרה, ועולין לה ביום טוב.

זה הכלל:

כל שנטל האילן ויכולה לעמוד בפני עצמה -
כשרה, ועולין לה ביום טוב.

ד. העושה סכתו בין האילנות, והאילנות דפנות לה -
כשרה.

שלוחי מצוה פטורים מן הסכה.

חולין ומשמשיהו פטורים מן הסכה.

אוכלין ושותין עראי חוץ לסכה.

ה. מעשה והביאו לו $\frac{3}{4}$ $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$
לטעום את התבשיל,

$\frac{3}{4}$ $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ שתי כותבות ודלי של מים,
ואמרו: "העלום לסכה".

וכשנתנו לו $\frac{3}{4}$ $\frac{2}{3} \%$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אכל פחות מכביצה,
נטלו במפה ואכלו חוץ לסכה ולא ברך אחריו.

ו. אומר: $\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$

ארבע עשרה סעודות חייב אדם לאכול בסכה,
אחת ביום ואחת בלילה.

$\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אומרים: אין לדבר קצבה,

חוץ מלילי יום טוב ראשון של החג בלבד.

ועוד אמר $\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$:

מי שלא אכל לילי יום טוב הראשון,

ישלים בלילי יום טוב האחרון.

$\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אומרים: אין לדבר תשלומין,

על זה נאמר (קהלת א, טו)

ד. $\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אומר:

שלשה הדסים ושתי ערבות לולב אחד ואתרוג אחד;
אפלו שנים קטומים ואחד אינו קטום.

$\frac{2}{3} \%$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{2}{3} \%$ אומר:

אָפּלו שלשֶׁתֶּן קטומים.

שֶׁ 3 2/3 אומר:

כְּשֶׁם שְׁלוּב אֶחָד וְאֶתְרוּג אֶחָד,
כֵּן הַדָּס אֶחָד וְעֶרְבָה אַחַת.

ה. אֶתְרוּג הַגְּזוּל וְהִיבֵשׁ - פְּסוּל.

שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנְּדַחַת - פְּסוּל.

שֶׁל עֶרְלָה - פְּסוּל.

שֶׁל תְּרוּמָה טְמֵאָה - פְּסוּל.

שֶׁל תְּרוּמָה טְהוֹרָה - לֹא יִטֵּל;

וְאִם נִטַּל - כָּשֵׁר.

שֶׁל דְּמָאִי -

שֶׁ 4 1/2 פּוֹסְלִין, 4 1/2 מְכַשִּׁירִין.

שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַיִם - לֹא יִטֵּל,

וְאִם נִטַּל - כָּשֵׁר.

ו. עֲלֵתָה חֲזִזִית עַל רֶבּוֹ, נִטְלָה פְּטֻמָּתוֹ,

נִקְלָף, נִסְדָּק, נִקָּב וְחִסַּר כֹּל שֶׁהוּא - פְּסוּל.

עֲלֵתָה חֲזִזִית עַל מַעוּטוֹ, נִטַּל עֶקְצוֹ,

נִקָּב וְלֹא חִסַּר כֹּל שֶׁהוּא - כָּשֵׁר.

אֶתְרוּג הַכּוּשִׁי - פְּסוּל.

וְהִירָק כְּכַרְתִּי -

שֶׁ 5 1/2 מְכַשִּׁיר, 4 1/2 פּוֹסֵל.

ז. שַׁעוּר אֶתְרוּג הַקָּטָן -

שֶׁ 6 1/2 אומר: כְּאֵזוֹ;

שֶׁ 4 1/2 אומר: כְּבִיצָה.

וּבְגָדוֹל -

כְּדִי שְׂיֵאָחֲזוּ שְׁנַיִם בְּיָדוֹ אַחַת:

דְּבָרֵי שֶׁ 4 1/2 אומר:

שֶׁ 6 1/2 אומר:

אָפּלו אֶחָד בְּשֵׁתֵי יָדָיו.

ח. אֵין אוֹגְדִין אֶת הַלוּלָב אֱלָא בְּמִינוֹ;

דְּבָרֵי שֶׁ 4 1/2 אומר:

אָפּלו בְּמִשְׁיָחָה.

אָמַר שֶׁ 6 1/2 אומר:

מַעֲשֵׂה בְּאֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם,

שֶׁהֵיוּ אוֹגְדִין אֶת לוּלְבֵיהֶן בְּגִימוּנֵינֵי שֶׁל זָהָב.

אָמְרוּ לוֹ:

בְּמִינוֹ הֵיוּ אוֹגְדִין אוֹתוֹ מִלְמַטָּה.

ט. וְהִיכֵן הָיוּ מְנַעֲנְעִין?

ב "הוֹדוּ לָהּ" תִּחְלָה וְסוּף (תהלים קיח, א: כט),

וּב "אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא" (שם שם, כה);

דְּבָרֵי שֶׁ 3/4 אומר:

4 1/2 אומר:

אָף ב "אֲנָא ה' הַצְּלִיחָה נָא".

אָמַר שֶׁ 3 1/2 אומר:

צוּפָה הֵייתִי שֶׁ 0 1/2 אומר:

שֶׁכֵּל הָעָם הָיוּ מְנַעֲנְעִין אֶת לוּלְבֵיהֶן,

וְהֵן לֹא נִעֲנְעוּ אֱלָא ב "אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא".

מִי שֶׁבָּא בְּדֶרֶךְ וְלֹא הָיָה בְּיָדוֹ לוּלָב לְטוֹל,

לְכַשִּׁיכְנֵס לְבֵיתוֹ - יִטֵּל עַל שֶׁלְחָנוֹ.

לֹא נִטַּל שַׁחֲרִית - יִטֵּל בֵּין הָעֶרְבִים,

שֶׁכֵּל הַיּוֹם כָּשֵׁר לְלוּלָב.

י. מִי שֶׁהָיָה עֹבֵד אוֹ אִשָּׁה אוֹ קָטָן מְקָרִין אוֹתוֹ -

עוֹנָה אַחֲרֵיהֶן מִה שֶׁהֵן אוֹמְרִין, וְתֵהִי לוֹ מְאָרָה!

אִם הָיָה גְדוֹל מְקָרָא אוֹתוֹ - עוֹנָה אַחֲרָיו: הִלְלוּיָהּ.

יא. מְקוּם שְׁנֵהֲגוּ לְכַפּוֹל - יְכַפֵּל, לְפָשׁוּט - יְפָשׁוּט,

לְבָרֶךְ אַחֲרָיו - בְּרֶכֶךְ אַחֲרָיו,

הַכֵּל כְּמִנְהַג הַמְּדִינָה.

הלוקח לולב מחברו בשביעית - נוֹתֵן לוֹ אֶתְרוּג בְּמִתְנָה,

לְפִי שָׂאִין רְשָׁאֵי לְלַקְחוֹ בְּשִׁבְעִיעִית.

יב. בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה לוּלָב נִטַּל בְּמִקְדָּשׁ שְׁבַעָה,

וּבְמִדְיָנָה יוֹם אֶחָד.

מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִתְקִין שֶׁ 0 1/2 אומר:

שִׁיחָא לוּלָב נִטַּל בְּמִדְיָנָה שְׁבַעָה, זָכַר לְמִקְדָּשׁ;

וְשִׁיחָא יוֹם הַגֵּף כֻּלּוֹ אִסוּר.

יג. יוֹם טוֹב הִרְאִשׁוּן שֶׁל הַחֵג שָׁחַל לֵהִיּוֹת בְּשַׁבָּת,

כֹּל הָעָם מוֹלִיכִין אֶת לוּלְבֵיהֶן לְבֵית הַכְּנֶסֶת.

לְמַחֲרַת מִשְׁפִּימִין וּבָאִין,

כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִפִּיר אֶת שְׁלוֹ, וְנוֹטְלוֹ;

מִפְּנֵי שָׂאֲמְרוּ 1/2 אומר:

אֵין אָדָם יוֹצֵא יָדֵי חוּבְתוֹ בְּיוֹם טוֹב הִרְאִשׁוּן שֶׁל הַחֵג,

בְּלוּלְבוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ;

וְשָׂאֵר יָמוֹת הַחֵג -

אָדָם יוֹצֵא יָדֵי חוּבְתוֹ בְּלוּלְבוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ.

יד. שֶׁ 6 1/2 אומר:

יוֹם טוֹב הִרְאִשׁוּן שֶׁל הַחֵג שָׁחַל לֵהִיּוֹת בְּשַׁבָּת,

וְשָׂכַח וְהוֹצִיא אֶת הַלוּלָב לְרִשׁוֹת הָרִבִּים - פְּטוּר,

מִפְּנֵי שֶׁהוֹצִיאֻ אוֹ בְּרִשׁוֹת.

טו. מְקַבְּלַת אִשָּׁה מִיַּד בְּנָהּ וּמִיַּד בַּעֲלָהּ,

וּמִחֲזִירְתוֹ לְמִים בְּשַׁבָּת.

שֶׁ 4 1/2 אומר:

בְּשַׁבָּת מִחֲזִירִין, בְּיוֹם טוֹב מוֹסִיפִין, וּבְמוֹעֵד מִחֲלִיפִין.

קָטָן הַיּוֹדֵעַ לְנַעֲנֵעַ - חֵיב בְּלוּלָב.

א

א. לוּלָב וְעֶרְבָה - שִׁשָּׁה וְשִׁבְעָה;

הַהֲלָל וְהַשְּׂמִיחָה - שְׁמוֹנָה;

סִכָּה וְנִסּוּךְ הַמִּים - שְׁבַעָה;

וְהַחֲלִיל - חֲמִשָּׁה וְשִׁשָּׁה.

ב. לוּלָב שְׁבַעָה, כִּיצַד?

יוֹם טוֹב הִרְאִשׁוּן שֶׁל הַחֵג שָׁחַל לֵהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, לוּלָב שְׁבַעָה;

וְשָׂאֵר כֹּל הַיָּמִים - שִׁשָּׁה.

ג. עֲרֵבָה שְׁבֻעָה, כִּיצַד?
יום שְׂבִיעִי שֶׁל עֲרֵבָה שֶׁחָל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, עֲרֵבָה שְׁבֻעָה;
וּשְׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׁה.

הִיא מִמְלֵא מִן הַשִּׁילוּחַ.
הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַיָּמִים, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
עֲלֵה בִּכְבֹּד וּפְנֵה לְשִׂמְחָה,
שְׁנֵי סְפָלִים שֶׁל כֶּסֶף הֵיוּ שָׁם.
שְׁמֵי-הַיָּמִים אֹמְרִים: שֶׁל סִיד הָיוּ,
אֲלֵא שֶׁהָיוּ מִשְׁחָרִין פְּנֵיהֶם מִפְּנֵי הַיָּוֵן.

ד. מִצּוֹת לֹוֶלֶב כִּיצַד?
יום טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹג שֶׁחָל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת,
מוֹלִיכִין אֶת לֹוֶלְבֵיהֶן לְהַר הַבַּיִת,
וְהַחֲזִינִין מִקְבְּלִין מֵהוֹן וְסוֹדְרִין אוֹתָן עַל גַּב הָאֲצֻטְבָּא,
וְהַזְקֵנִים מְנִיחִין אֶת שְׁלֵהֶן בַּלְשָׁכָה.
וּמְלַמְדִים אוֹתָם לֹוֹמֵר:
"כָּל מִי שֶׁמְגִיעַ לֹוֶלְבֵי בְּיָדוֹ, הֵרִי הוּא לֹו בְּמִתְנָה".

וּמְנַקְבִין כְּמִין שְׁנֵי חֲטָמִין דְּקִין:
אֶחָד מְעַבֵּה וְאֶחָד דֶּק,
כְּדֵי שֶׁיְהִי שְׁנֵיהֶם כְּלִין בְּבַת אַחַת.
מְעַרְבֵי שֶׁל מַיִם, מְזַרְחֵי שֶׁל יַיִן.
עֲרָה שֶׁל מַיִם לְתוֹךְ שֶׁל יַיִן, וְשֶׁל יַיִן לְתוֹךְ מַיִם –
יֵצֵא.

לְמַחַר מְשַׁכְּמִין וּבָאִין, וְהַחֲזִינִין זֹרְקִין אוֹתָם לְפָנֵיהֶם,
וְהוֹן מְחַטְפִין וּמְכִין אִישׁ אֶת חֲבֵרוֹ.
וּכְשֶׁרָאוּ בֵּית דִין שֶׁבָאוּ לְיַד סְכָנָה,
הִתְקִינוּ שֶׁיְהֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל בְּבֵיתוֹ.

שְׁמֵי-הַיָּמִים אֹמְרִים:
בֵּלַג הִיא מְנַסֵּךְ כָּל שְׂמוֹנָה.

ה. מִצּוֹת עֲרֵבָה כִּיצַד?
מְקוֹם הִיא לְמִטָּה מִירוּשָׁלַיִם וְנִקְרָא "מוֹצָא".
יֹוֹרְדִין לְשֶׁם וּמְלַקְטִין מִשָּׁם מְרֵבִיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה,
וּבָאִין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצַדֵי הַמְּזֻבָּח,
וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפוּפִין עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח.
תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמְּזֻבָּח פַּעַם אַחַת, וְאֹמְרִים:
"אֲנֵא ה' הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנֵא ה' הַצְּלִיחָה נָא" (שִׁם).
שְׁמֵי-הַיָּמִים אֹמְרִים:
"אֲנִי וְהוֹ הוֹשִׁיעָה נָא".

וְלִמְנַסֵּךְ אֹמְרִים לוֹ: "הַגְּבֵה יַדְךָ!"
שֶׁפַעַם אַחַת נִסֵּךְ אֶחָד עַל גְּבֵי הַגְּלוֹי,
וְהִגְמוּהוּ כָּל הַעַם בְּאַתְרוּגְיָהוּן.

י. כְּמַעֲשֵׂהוּ בַחֹל - כֵּךְ מְעַשְׂהוּ בַשַּׁבָּת,
אֲלֵא שֶׁהִיא מִמְלֵא מְעַרְבֵי שַׁבָּת
חֲבִית שֶׁל זֶהָב שְׂאִינָה מְקַדְּשֶׁת מִן הַשִּׁילוּחַ,
וּמְנִיחָה בַּלְשָׁכָה.
נִשְׁפָּכָה אוֹ נִתְגַּלְתָּה - הִיא מִמְלֵא מִן הַכִּיּוֹר;
שֶׁהָיוּ וְהַיָּמִים הַמְּגַלִּין פְּסוּלִים לְגְבֵי הַמְּזֻבָּח.

וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמְּזֻבָּח שְׁבַע פְּעָמִים.
בְּשַׁעַת פְּטִירְתָּן, מָה הֵן אֹמְרִים?
"יְפִי לָךְ, מְזֻבָּח! יְפִי לָךְ, מְזֻבָּח!"
שְׁמֵי-הַיָּמִים אֹמְרִים:
"לָיָה וְלָךְ מְזֻבָּח! לָיָה וְלָךְ מְזֻבָּח!"

וְ

א. הַחֲלִיל - חֲמֻשָּׁה וְשִׁשָּׁה;
זֶהוּ הַחֲלִיל שֶׁל בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה,
שְׂאִינוּ דוֹחָה לֹא אֶת הַשַּׁבָּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב.

ו. כְּמַעֲשֵׂהוּ בַחֹל - כֵּךְ מְעַשְׂהוּ בַשַּׁבָּת,
אֲלֵא שֶׁהִיוּ מְלַקְטִין אוֹתָן מְעַרְבֵי שַׁבָּת,
וּמְנִיחִים אוֹתָן בְּגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב, כְּדֵי שֶׁלֹא יִכְמְשׁוּ.

אֲמָרוּ:
כָּל מִי שֶׁלֹא רָאָה שְׂמַחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה,
לֹא רָאָה שְׂמַחָה מִיָּמָיו.

שְׁמֵי-הַיָּמִים אֹמְרִים:

ב. בְּמוֹצָאי יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹג,
יָרְדוּ לְעִזְרַת נְשִׁים וּמְתַקְנִין שָׁם תִּקּוֹן גָּדוֹל.
וּמְנוֹרוֹת שֶׁל זֶהָב הֵיוּ שָׁם,
וְאַרְבָּעָה סְפָלִים שֶׁל זֶהָב בְּרֹאשֵׁיהֶן,
וְאַרְבָּעָה סְלָמוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד,
וְאַרְבָּעָה יְלָדִים מִפְּרָחֵי כְהֵנָה,
וּבִידֵיהֶם כְּדֵים שֶׁל שָׁמֶן שֶׁל מֵאָה וְעֶשְׂרִים לֶג, שֶׁהֵן מְטִילִין לְכָל סֶפֶל וְסֶפֶל.

חַרְיוֹת שֶׁל דֶּקֶל הֵיוּ מְבִיאִין,

וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּקִרְקַע בְּצַדֵי הַמְּזֻבָּח,

וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא:

"יוֹם חֲבוּט חַרְיוֹת".

ז. מִיַּד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לֹוֶלְבֵיהֶן וְאוֹכְלִין אֶתְרוּגְיָהוּן.

ח. הַהֲלֵל וְהַשְּׂמַחָה שְׂמוֹנָה, כִּיצַד?

מְלַמֵּד,
שְׂחִיב אָדָם בְּהֲלֵל וּבְשִׂמְחָה וּבְכַבּוּד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן
שֶׁל הַחֹג, כְּשֶׁאֵר כָּל יָמוֹת הַחֹג.

סְכָה שְׁבֻעָה כִּיצַד?

גָּמַר מְלֹאכֹוֶל - לֹא יִתִּיר סְכָתוֹ;

אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֹּלִים מִן הַמְּנוּחָה וּלְמַעַלָּה,

מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל הַחֹג.

ג. מְבַלְאֵי מְכַנְסֵי כְהֵנִים וּמַהֲמִינֵיהֶן
מֵהוֹן הֵיוּ מִפְּקִיעִין, וּבֵהוֹן הֵיוּ מְדֻלְקִין,
וְלֹא הִיָּתָה חֲצַר בִּירוּשָׁלַיִם
שְׂאִינָה מְאִירָה מְאוּר בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה.

ד. חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מְעַשָּׂה,

ט. נִסוּךְ הַיָּמִים כִּיצַד?
צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מְחַזְקֵת שְׁלֹשֶׁת לְגַיִם

היו מרקדים לפניהם באבוקות של אור שבידיהן, ואומרים לפניהן דברי שירות ותשבחות.

והלויים בכנורות ובנבלים ובמצלתים ובחצוצרות, ובכלי שיר בלא מספר, על חמש עשרה מעלות, היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים, כנגד חמשה עשר שיר המעלות שבתהלים, שעליהן לויים עומדין בכלי שיר ואומרים שירה.

ועמדו שני כהנים בשער העליון, שיורד מעזרת ישראל לעזרת נשים, ושתי חצוצרות בידיהן. קרא הגבר, - תקעו והריעו ותקעו. הגיעו למעלה עשירית - תקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעזרה - תקעו והריעו ותקעו. היו תוקעין והולכין, עד שמגיעין לשער היוצא למזרח. הגיעו לשער היוצא למזרח, הפכו פניהן למערב, ואמרו: אבותינו שהיו במקום הזה "אחריהם אל-היכל ה' ופניהם קדמה, והמה משתחיים קדמה לשמש" (יחזקאל ח, טז*); ואנו ליה עינינו.

⁸ וְהָיָה כִּשְׁמֵךְ אֹמֵר: הֵיוּ שׁוֹנֵינִי וְאֹמְרִים: "אָנוּ לַיהוָה, וְלַיהוָה עֵינֵינוּ".

ה. אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש, ואין מוסיפין על ארבעים ושמונה. בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעות במקדש: שלש לפתיחת שערים, ותשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים. ובמוספין היו מוסיפין עוד תשע. ובערב שבת היו מוסיפין עוד שש: שלש להבטיל העם ממלאכה, ושלוש להבדיל בין קדש לחל.

ערב שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה: שלש לפתיחת שערים, שלש לשער העליון, ושלוש לשער התחתון, ושלוש למלוי המים, ושלוש על גבי המזבח, תשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים, ותשע למוספין, שלש להבטיל את העם מן המלאכה, ושלוש להבדיל בין קדש לחל.

ו. יום טוב הראשון של החג -

היו שם שלשה עשר פרים ואילים שנים ושעיר אחד. נשתירו שם ארבעה עשר כבשים לשמונה משמרות. ביום הראשון -

ששה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בשני - חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בשלישי - ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. ברביעי - שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בחמישי - שנים מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בששי - אחד מקריב שנים, והשאר אחד אחד. בשביעי - כלן שוין. בשמיני - חזרו לפיס כברגלים.

אמרו: "מי שהקריב פרים היום, לא יקריב למחר", אלא חוזרין חלילה.

ז. בשלושה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוין באמורי הרגלים ובחלוק לחם הפנים. בעצרת אומרים לו: "הילך מצה, הילך חמץ".

משמר שזמנו קבוע, הוא מקריב תמידין, נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור; ומקריב את הכל.

יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין לאחריה - היו כל המשמרות שוין בחלוק לחם הפנים.

ח. חל להיות יום אחד להפסיק בנתיים - משמר שזמנו קבוע, היה נוטל עשר חלות, והמתעבב נוטל שתים.

ובשאר ימות השנה - הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש. ⁸ וְהָיָה כִּשְׁמֵךְ אֹמֵר: הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֵׁשׁ, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ.

הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.